

EL PARE FALGÀS

Si l'ermita del Mont no té campana,
què en fa del campanar?
Cada dia la Verge la demana,
qui l'hi voldrà donar?

Se'n va el pare Falgàs cap a Girona,
a casa d'un courer,
que de la fosa en trau una de bona
per l'acimat cloquer.

-Doncs, per quin bou heu fosa eixa esquelleta?
-Esquilla li dieu?-
lo courer li respon, -per qui l'he feta?
per vós, si la moveu.-

Agafant-la pel jou, d'una braçada
se la carrega a coll,
una biga que veu arraconada
servint-li de bescoll.

En la Rossoladora se traboca;
hi puja tan rabent
que com cera blaníssima la roca
ses genolleres pren.

Uns batedors del pobre frare es riu en:
-No anau prou carregat?
Eixa campana, si voleu, -li diuen,
-vos l'omplirem de blat.-

N'hi posen d'una a una set quarteres,
i, dant-los-en mercès,
juga, pujant al Mont per les dreceres,
a qui correrà més.

Puja el blat al graner del santuari,
l'esquilla al campanar:
-A ser gaire més alt, -diu,- l'arribar-hi
m'hauria fet suar!-.

A LA VERGE DEL MONT

Oh Mare de Déu del Mont,
i com tan alta en sou pujada,
en un *trono* de penyals
dalt al cim d'una muntanya?
¿És per sentir els Angelets,
o per rebre el bes de l'alba,
o per abastar un estel
el més bell de l'estelada?
No és per sentir els Angelets,
puix us volten en garlanda;
ni per veure eixir el sol,
per Vós no s'és post encara;
ni per abastar un estel,
prou n'esteu ben coronada;
sinó sols per beneir
d'Empordà l'*hermosa* plana
que teniu a vostres peus
pregant-vos agenollada.

**P
O
E
M
E
S

d
e

V
E
R
D
A
G
U
E
R**

